

РЕШЕНИЕ

№ 13695

гр. София, 02.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 16.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **3835** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл. 237, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по искова молба, подадена от Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място] чрез адв. А. И., против Министерство на вътрешните работи (МВР), за причинени имуществени вреди в размер на 11914,40лв., представляващи полагащите му се осем заплати за периода от 27.05.2017г. до 25.01.2018г., включващо основното месечно възнаграждение и допълнително такова по чл. 178, ал. 1 и чл. 181 от ЗМВР, ведно със законната лихва от 27.05.2017г. до окончателното изплащане.

Твърди се, че като временно отстранен от длъжност служител с МЗ № 8121К-5237/07.06.2017 г., за периода от 26.05.2017 г. до 26.01.2018 г. и на основание чл. 214, ал. 4 от ЗМВР (редакция ДВ бр. 26/28.03.2017 г.), не е получавал възнаграждение. След отпадане на основанието за временното му отстраняване от длъжност, на осн. чл. 237, ал. 6 от ЗМВР има право да получи обезщетение за посочения период в размер на неполученото месечно възнаграждение. Моли за присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба на заявените в нея основания. Моли да се уважи исковата молба. Въз основа на изчисленията направени по изготвената ССЧЕ, поддържа иска до размер на 11 776,76 лв., ведно със законните последици и моли съдът да осъди МВР, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, да заплати на ищеца посочената сума като обезщетение за причинени му вреди, произтичащи от незаконосъобразни актове и действия на

министъра на вътрешните работи при изпълнение на административната му дейност, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.05.2017 г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира разности по представен списък.

В представена писмена защита излага подробни съображения за основателността на иска.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез пълномощник гл. юрисконсулт К. Р., в отговор на искова молба оспорва иска като недопустим по отношение на МВР, като счита, че Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) притежава правна и финансова самостоятелност и поради тази причина следва да бъде конституиран като надлежен ответник, а МВР да бъде заличен като такъв. Посочва, че в случай, че съдът приеме, че искът е допустим, то същият се оспорва изцяло и по основание, и по размер. Моли за съдебно решение, с което искът да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание, МВР се представлява от юрк. Р., която оспорва исковата молба и излага съображения, че не са налице условия за изплащане на обезщетение на ищеца Д.. Моли да се отхвърли исковата претенция като неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение, че искът е основателен и доказан.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че с постановление от 26.05.2017 г. на Специализираната прокуратура, ищецът Д. е бил привлечен като обвиняем по досъдебно производство № 22/2017 г. по описа на Следствен отдел при Специализираната прокуратура /пр.пр. №217/2017 г./ за престъпления по чл. 321, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 2, чл. 280, ал. 3 във вр. с ал. 2, т. 3 и ал. 1 и чл. 304а от Наказателния кодекс (НК) и е задържан под стража за срок от 72 часа. С определение от 27.05.2017 г. на Специализирания наказателен съд, 17-и състав, на ищеца е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Със заповед № 8121К-5237/07.06.2017 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 214, ал. 3 и ал. 4 и чл. 215, ал. 5 от ЗМВР, ищецът е бил временно отстранен от длъжност „началник смяна“ в ГКПП - Аерогара С. от ГПУ - С. към РДГП - Аерогари на ГДКП - МВР.

Със Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К- 5445/19.06.2017 г. срещу Д. е било образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

С Постановление от 26.01.2018 г. на прокурор от Специализираната прокуратура, мярката за неотклонение „задържане под стража“ е била изменена в „подписка“. Поради това, че с издаване на постановлението за промяна на мярката за неотклонение и основаниято за временното отстраняване от длъжност е отпаднало, със заповед № 8121К-844/08.02.2018 г. на министъра на вътрешните работи, за деянията, за които е повдигнато обвинение на Д., му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Заповедта е обжалвана, като с решение № 6677/03.06.2020 г., постановено по адм.дело № 5662/2018 г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), оставено в сила с Решение № 12751/15.10.2020 г. по адм.дело № 8159/2020 г. на ВАС, петчленен състав, е отменена.

Със Заповед № 3282з-3331/12.11.2020 г. на директора на ГДГП - МВР, Д. е бил възстановен на длъжност.

Ищецът е подал Заявление рег. № 4064р-165/05.01.2021 г. до директора на РДГП -

Аерогари, с което е поискал да му бъдат изплатени полагащите му се заплати за времето на временното отстраняване от длъжност, а именно за периода 26.05.2017 г. до 19.03.2018 г., до когато е бил временно отстранен от длъжност и не е получавал заплата. Заявлението е препратено по компетентност на министъра на вътрешните работи, който е издал МЗ № 8121К-4412/08.03.2021 г., с която е удовлетворено искането за заплащане на заплатите за периода 26.01.2018 г. - 19.03.2018 г. и е отказано за останалия период от 26.05.2017 г. - 25.01.2018 г.

Заповедта е обжалвана от Д. пред АССГ в частта, с която се отказва търсеното обезщетение, която с решение по адм.дело № 3117/2021 г. по описа на АССГ е отменена. По касационна жалба на министъра, с решение по адм.дело № 11141/2022 г. по описа на ВАС, решението на АССГ е отменено. В мотивите на решението ВАС е посочил, че законосъобразният ред за търсеното правото на обезщетение е този по ЗОДОВ.

В хода на съдебното производство по искане на ищеца е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че съгласно чл. 239 от ЗМВР, за изчисляване на претендираното обезщетение за периода от 27.05.2017 г. до 25.01.2018 г. - към датата на отстраняване от длъжност следва да се вземе предвид основната заплата към тази дата, която съобразно платежна бележка на Д. Е. Д. за м. 05.2017 г. за отработени 12 дни е вписана основна заплата за месец 1 027,00 лв. За изчисляване на brutното трудово възнаграждение следва да се вземат предвид и допълнителни възнаграждения, съгл. чл. 239, ал. 1, т. 2 - конкретно за ищеца: възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия, за изпълнение на специфични служебни дейности. Допълнителните възнаграждения, записани в платежната бележка са за отработени 12 работни дни, поради което, след изчисления са установени следните размери за 1 месец:

1/ възнаграждения за прослужено време - $1\ 027,00 \times 38\% = 390,26$ лв.

2/ за работа при специфични условия - 20 дни $\times 2,40$ лв. = $48,00$ лв./12 дни = $4,00$ лв., което се равнява като допълнително възнаграждение за месец на З. А. за работа с компютър;

3/ за изпълнение на специфични служебни дейности - 25% , което за 12 дни е $28,50$ лв., за 1 месец е $47,50$ лв. (20 дни $\times 28,50$ лв./12 дни), както и за З. А.;

За изчисляване на обезщетението за периода 27.05.2017 г. до 25.01.2018 г. вкл., вещото лице е посочило, че следва да се вземат предвид отделните суми за периодите: 27.05.2017 г. - 31.05.2017 г., 01.06.2017 г. - 31.12.2017 г. и от 01.01.2018 г. до 25.01.2018 г. вкл., в зависимост от работните дни за месеците, които не са пълни - м. 05.2017 г. и м. 01.2018 г., а именно:

1/ за периода 27.05.2017 г. - 31.05.2017 г. - за 3 работни дни: $220,32$ лв.

$1\ 468,76$ лв. БТВ : 20 работни дни = $73,44$ лв. $\times 3$ раб. дни = $220,32$ лв.

2/ за периода 01.06.2017 г. - 31.12.2017 г. - за 7 месеца: $1\ 468,76$ лв. $\times 7$ м. = $10\ 281,32$ лв.

3/ за периода 01.01.2018 г. до 25.01.2018 г. вкл. - за 18 работни дни: $1\ 201,68$ лв.

$1\ 468,76$ лв. БТВ : 22 работни дни м.01.2018 г. = $66,76$ лв. $\times 18$ дни = $1\ 201,68$ лв.

Вещото лице сочи, че обезщетението за периода 27.05.2017 г. до 25.01.2018 г. вкл. е в размер на $11\ 703,32$ лв. / $220,32$ лв.+ $10\ 281,32$ лв.+ $1\ 201,68$ лв./

В съдебно заседание, вещото лице след допуснатото изменение по искане на процесуалния представител на ищеца посочва, че 26.05.2017г. е работен ден, петък, и ще трябва да се увеличи периодът с още един ден и вместо изчисленията да са за три

работни дни, ще следва да се изчисли за четири работни дни. Поради което крайната сума за четири работни дни ще бъде по т. 1- 293.76 лв., като към сумата от 220.32лв. ще следва да се прибави сумата от 73.44 лв., колкото е за един работен ден, като общата сума за обезщетението ще се коригира със сумата 73.44лв.

Съдът прие изслушаното в съдебно заседание и неоспорено от страните експертно заключение като обективно и компетентно изготвено.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Предявеният иск е допустим, като предявен от процесуално легитимен субект и пред компетентния да го разгледа съд.

Искът е предявен срещу МВР, като се претендират вреди от незаконосъобразен акт на Министъра на вътрешните работи – Заповед № 8121К-5237/07.06.2017 г. за временно отстраняване от длъжност. Съгласно изискванията на чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отмененият акт, от който се претендират вредите, е издаден от министъра на вътрешните работи, който е органът издал незаконосъобразния акт, а Министерство на вътрешните работи е юридическото лице, в чиято структура е този орган. Горното следва и предвид разпоредбата на чл. 207, ал. 1, т. 1 и чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Именно за това този ответник е пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск в настоящето производство.

Разгледан по същество, искът е основателен, по следните съображения:

В конкретната хипотеза ищецът твърди, че в резултат на незаконосъобразното му отстраняване от длъжност с отменената заповед, е бил лишен от правото за полага труд и да получава възнаграждение.

Съобразно нормата на чл. 237, ал. 6 от ЗМВР, в случаите на отстраняване от длъжност по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и по чл. 214, ал. 4, когато наказателното производство спрямо отстранения служител бъде прекратено или той бъде оправдан, или при отпадане на основанието за отстраняването му държавният служител може да предяви пред съответния съд иск за обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Т.е. възможността да се претендират вреди е по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно:

1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение;

2.настъпили вреди и

3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определение № 6344 от 27.05.2024 г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса. С оглед установената фактическа обстановка, посочена по-горе и на база събраните доказателства, настоящият състав приема, че са налице посочените по-горе кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника МВР по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Установено е от доказателствата по делото, че със заповед № 8121К-5237/07.06.2017 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 214, ал. 3 и ал. 4 и чл. 215, ал. 5 от ЗМВР, Д. Е. Д. е бил временно отстранен от длъжност "началник смяна" в ГКПП - Аерогара С. от ГПУ - С. към РДГП - Аерогари на ГДКП - МВР. Поради това, че с Постановление от 26.01.2018 г. на прокурор от Специализираната прокуратура, мярката за неотклонение „задържане под стража" е била изменена в „подписка", основанийето за временното отстраняване от длъжност е отпаднало. В тази връзка е издадена заповед № 8121К-844/08.02.2018 г. на министъра на вътрешните работи, с което, за деянията, за които е повдигнато обвинение на Д., на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение". Заповедта обаче е обжалвана пред ВАС, който с решение № 6677 от 03.06.2020 г., постановено по адм.дело № 5662/2018 г. е отменил заповедта за уволнение. Решението е оставено в сила с Решение № 12751 от 15.10.2020 г. по адм.дело № 8159/2020 г. на ВАС, петчленен състав. Впоследствие, със Заповед № 3282з-3331/12.11.2020 г. на директора на ГДГП - МВР, Д. е бил възстановен на длъжност. Т.е. налице първата предпоставка по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. С отпадането на основанийето за отстраняване от длъжност, а именно промяна на мярката за неотклонение от „задържане под стража" в „подписка", както и с отмяната на последвалата заповед за уволнение, възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че за времето на отстраняване от длъжност до 25.01.2018 г., ищецът не е получавал възнаграждение и не работил по друго служебно или трудово такова.

При тези обстоятелства съдът приема за безспорно установено, че същият е претърпял имуществена вреда, равняваща се на неполученото основното месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия и за изпълнение на специфични служебни дейности. Последната е в пряка причинна връзка с постановения незаконосъобразен акт.

Съгласно чл. 239, ал. 1 от ЗМВР, обезщетенията се изплащат на база месечно възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, респ. на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл. 238, което включва: основно месечно възнаграждение, допълнително такова за прослужено време, възнаграждение за работа при специфични условия, такова за изпълнение на специфични служебни дейности и за научна степен.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно, и неоспорено от страните по делото, се установява, че размера на обезщетението за 1 месец: 1 027,00 лв. + 390,26 лв. + 4,00 лв. + 47,50 лв. =

1 468,76 лв., съобразно представената платежна бележка от месец май 2017 г. на обработка при основна заплата 1027 лева. Предявеният иск се явява основателен и доказан в размер на 11776.76 лева, за периода от 26.05.2017 г. до 25.01.2018 г. (моментът от който е получил обезщетение за временно отстраняване от работа).

В полза на ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва за забава върху тази сума, считано от 15.10.2020 г. - датата на влизане в сила на Решение № 12751 от 15.10.2020 г. по адм.дело № 8159/2020 г. на ВАС, петчленен състав, с което е отменена заповед № 8121К-844/08.02.2018 г., до окончателно и изплащане.

По изложените съображения съдът намира, че са налице основанията за уважаване на исковата претенция. Искът е основателен и следва да бъде уважен по отношение на ответника МВР, поради това, че са налице предпоставките по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед изхода на спора в тежест на ответника МВР следва да бъдат възложени направените от ищеца разноски.

Съгласно чл. 10 ал. 3 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 10,00 лева. МВР следва да бъде осъдено и да заплати възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лева. Видно от представените договори за правна защита и съдействие от 15.04.2024 г. и 07.07.2024 г., ищецът е заплатил възнаграждение за един адвокат в размер на 1400 лева. Размерът на поисканото адвокатско възнаграждение е под минималния размер, предвиден в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. държавна такса, 1400 лв. адвокатско възнаграждение и 350 лева разноски за вещо лице, или общо 1760 лв.

Воден от изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 5 сумата от 11776.76 лв. (единадесет хиляди седемстотин седемдесет и шест лева и 76 стотинки), претърпени в периода 26.05.2017 г. до 25.01.2018 г. - представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху същата, считано от 15.10.2020 г., до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска за присъждане на лихва за периода от 27.05.2017г. до 15.10.2020г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 5 сумата от 1760 (хиляда седемстотин и шестдесет) лева, представляващи разноски по съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: